

- Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale de af appellanten i forbindelse med sagen for Retten og appelsagen afholdte nødvendige omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten er af den opfattelse, at sagsøgeren ikke har nogen søgsmålsinteresse, fordi den anfægtede forordning indeholder præciseringen om, at »Edam« er en artsbetegnelse. Den omtvistede formulering i registreringsforordningen er imidlertid kun tautologisk. En annullation af registreringsforordningen ville derfor — i modsætning til Rettens opfattelse — tilføre sagsøgerens medlemmer en fordel, der begrundes søgsmålsinteressen. Af den grund skulle sagen have været antaget til realitetsbehandling. Og af samme grund skulle sagsøgeren være givet medhold. Præciseringen ville nemlig være blevet accepteret af de nederlandske ansøgere. Kommissionen handlede derfor fejlagtigt, da den alligevel ikke foretog præciseringen.

Andet anbringende: Sagsøgeren har anført, at dens medlemmer tidligere har leveret mælk i Nederlandene, som dér kunne forarbejdes til Goudaost eller Edammerost og sandsynligvis blev forarbejdet til Goudaost eller Edammerost. Retten har ikke udledt en søgsmålsinteresse deraf. Den fandt nemlig, at dette anbringende var sagligt ukorrekt. Dermed har Retten forfalsket sagens akter, for det anførte var nemlig rigtigt. Derudover havde sagsøgeren ifølge Retten ikke indgivet indsigelse og anlagt sag for »mælkeproducenter«. Også dette udgør en forfalskning af sagens akter, for indsigelsen blev indgivet for sagsøgerens medlemmer, for så vidt som disse forarbejder mælk (den mælk, der sælges til Nederlandene, er forarbejdet mælk) og forhandler mælk eller ost.

Tredje anbringende: Retten er af den opfattelse, at forkastelsen af indsigelsen ikke begrundes, at sagsøgeren har en egen søgsmålsinteresse. Retligt set blev indsigelsen nemlig ikke rejst af sagsøgeren, men af Forbundsrepublikken Tyskland. Dette svarer ikke til retsstillingen under gyldigheden af grundforordning nr. 510/2006 ⁽²⁾, og i modsætning til, hvad Retten har anført, har den heller ikke afgjort dette spørgsmål med hensyn til grundforordningen. Der er forskelle mellem grundforordning nr. 510/2006 og dens forgænger, forordning (EØF) 2081/92 ⁽³⁾, som Retten ikke har inddraget i sin bedømmelse og som fører til, at indsigere som sagsøgeren i hvert fald under grundforordningens gyldighed har egne indsigelsesrettigheder.

Fjerde anbringende: Retten har forkastet sagsøgerens anbringende, hvorefter EU's blå BGB-sejl giver de nederlandske producenter en konkurrencefordel i forhold til sagsøgerens medlemmer. Dette var urigtigt. Konkurrencefordelen findes og den begrundes sagsøgerens medlemmers søgsmålsinteresse i at få registreringsforordningen annulleret.

⁽¹⁾ EUT L 317, s. 14.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20.3.2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT L 93, s. 12).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14.7.1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1).

**Appel iværksat den 20. november 2014 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Tredje Afdeling) den 9. september 2014 i sag T-461/12, Hansestadt Lübeck mod Europa-
Kommissionen**

(Sag C-524/14 P)

(2015/C 026/21)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche, R. Sauer, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Hansestadt Lübeck, tidligere Flughafen Lübeck GmbH

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Søgsmålet i første instans afvises.
- Subsidiært: Det fastslås, at søgsmålet i første instans er uden genstand.
- Subsidiært: Det fastslås, at den del af det fjerde anbringende, som vedrører en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, i lyset af selektivitetskriteriet, er ubegrundet, og sagen hjemvises til Retten med hensyn til de andre dele af det fjerde anbringende og det første til tredje og det femte anbringende.
- Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og appelsagen, subsidiært udsættes afgørelsen vedrørende omkostningerne i første instans og appelsagen i tilfælde af hjemvisning til Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter**Første appelanbringende: Hansestadt Lübeck er ikke individuelt berørt**

Det er Rettens opfattelse, at Hansestadt Lübeck, idet denne er indtrådt i rettighederne efter den offentlige virksomhed, der indtil den 1. januar 2013 drev Lübeck lufthavn, er individuelt berørt af den omtvistede afgørelse, eftersom denne offentlige virksomhed gennem tildeling af statsstøtte har udøvet beføjelser, der udelukkende var overdraget til denne virksomhed. Denne konklusion beror på følgende faktiske omstændigheder: Den offentlige virksomhed foreslår delstatens reguleringsmyndighed bestemmelser om afgifter, som delstaten kan godkende eller afvise (den appellerede doms præmis 29-34).

Det er Kommissionens opfattelse, at Retten ganske vist har fastlagt de faktiske omstændigheder korrekt, men retligt ukorrekt har anset den offentlige virksomhed, som drev Lübeck lufthavn indtil den 1. januar 2013, for en bevilgende myndighed, som har udøvet selvstændige beføjelser, der udelukkende er overdraget til denne. Det følger af Domstolens retspraksis, at det afgørende ved efterprøvelsen af, om en offentlig eller privat institution, der gennemfører en støtteordning (som den offentlige virksomhed, der drev Lübeck lufthavn frem til den 1. januar 2013), er individuelt berørt, er, om denne institution selv kan fastlægge sin ledelse og politik⁽¹⁾. De af Retten fastslåede faktiske omstændigheder viser, at staten har disse beføjelser af to grunde. Bestemmelserne om afgifter kræver delstatens tilsynsmyndigheds forudgående godkendelse. Tilsynsmyndigheden er på sin side bundet af forbundsstatslige bestemmelser om lufthavnsafgifter. Derfor indebærer den omstændighed, at lufthavnsoperatøren skal foreslå bestemmelserne om afgifter, ikke i sig selv, at denne selv kan fastlægge sin ledelse og de mål, der forfølges med bestemmelserne om afgifter.

Retten har begået en retlig fejl, idet den har fastslået, at beføjelsen til at foretage et forberedende skridt med henblik på tildeling af statsstøtte (i dette tilfælde fremsættelse af forslaget om bestemmelser om afgifter over for tilsynsmyndigheden) er udtryk for udøvelse af en selvstændig beføjelse til at tildele støtte, da Retten har fortolket begrebet »individuelt berørt« for bredt.

Andet appelanbringende: manglende søgsmålsinteresse

Retten er af den opfattelse, at Hansestadt Lübeck som indtrådt i rettighederne efter den offentlige virksomhed, der indtil den 1. januar 2013 drev Lübeck lufthavn, fortsat har en søgsmålsinteresse efter salget af Lübeck lufthavn til en privat investor. Retten har ikke fundet, at det var nødvendigt at fastlægge, om pligten til at udsætte støtteordningen ophørte den 1. januar 2013, fordi bestemmelserne om afgifter på grund af den omstændighed, at der ikke længere blev anvendt statslige midler, ikke længere udgjorde statsstøtte. Selv om dette skulle være tilfældet, bevarede sagsøgeren i første instans efter Rettens opfattelse en søgsmålsinteresse, da den formelle undersøgelsesprocedure endnu ikke var afsluttet, og den omtvistede afgørelse stadig har retsvirkninger.

Rettens første argument må forkastes, fordi den omtvistede afgørelse også, selv om den formelle undersøgelsesprocedure ikke er endeligt afsluttet, kan miste sin eneste retsvirkning, nemlig forpligtelsen til at udsætte støtteforanstaltningen, så længe undersøgelsen pågår, når støtteforanstaltningen ophører af grunde, der ikke har sammenhæng med den formelle undersøgelsesprocedure (i dette tilfælde privatiseringen af lufthavnen).

Rettens andet argument er i strid med retspraksis, hvorefter der kræves en eksisterende og faktisk interesse. I det foreliggende tilfælde var risikoen for en udsættelse af foranstaltningen før den 1. januar 2013 ikke blevet virkeliggjort, fordi lufthavnen blev privatiseret. Hansestadt Lübeck har ikke godtgjort sin interesse i at søgsmålet opretholdes efter privatiseringen af lufthavnen.

Det er af disse grunde, at Retten retligt ukorrekt har fastslået, at sagsøgeren i første instans har en faktisk interesse.

Tredje appelanbringende: Urigtig fortolkning af selektivitetskriteriet som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF

Med henblik på at kunne fastslå, om en offentlig virksomheds bestemmelser om afgifter er selektive, skal det efter Rettens opfattelse efterprøves, om disse bestemmelser gælder uden forskel for alle brugere eller potentielle brugere af de varer eller tjenesteydelser, som denne offentlige virksomhed stiller til rådighed (Dommens præmis 53).

Denne opfattelse er i klar modstrid med Domstolens praksis, hvorefter en foranstaltning ikke udgør en generel skattepolitisk eller økonomisk-politisk foranstaltning og dermed er selektiv, når den kun gælder for en bestemt erhvervsgren eller kun for bestemte virksomheder i denne erhvervsgren⁽²⁾. Domstolen har derfor fastslået, at fordelagtige tariffer, som er fastlagt af offentlige virksomheder for varer og tjenesteydelser, er selektive, selv når de kan gøres gældende af alle brugere og potentielle brugere⁽³⁾. Generaladvokat Mengozzi har i sit forslag til afgørelse i Deutsche Lufthansa-sagen anvendt denne retspraksis på en situation, der præcis svarer til den foreliggende sag, nemlig en lufthavns bestemmelser om afgifter med rabat for visse storkunder, og herved lagt til grund, at foranstaltningen var selektiv⁽⁴⁾.

Fjerde appelanbringende: Manglende begrundelse og selvmodsigende begrundelse

Rettens begrundelse er fejlagtig. For det første savnes en væsentlig del af selektivitetsprøvelsen, nemlig fastlæggelsen af det formål der forfølges med bestemmelserne om afgifter. Det skal således med udgangspunkt i dette system fastlægges, hvilke virksomheder der befinder sig i en sammenlignelig retlig og faktisk situation. For det andet er Rettens begrundelse selvmodsigende, da den i første omgang anvendte retspraksis vedrørende skattemæssige foranstaltningers selektivitet (den appellerede doms præmis 51 og 53) og derefter fastslog, at denne retspraksis ikke er relevant (den appellerede doms præmis 57).

Femte anbringende: Urigtig anvendelse af et strengt kriterium for domstolskontrol på en afgørelse om at indlede undersøgelsesproceduren

Retten har ganske vist nævnt det korrekte retlige kriterium, men ser i sin begrundelse helt bort fra, at det i det foreliggende tilfælde drejer sig om en afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, som kun er undergivet en begrænset domstolskontrol, navnlig hvad angår begrundelsen⁽⁵⁾. Den appellerede dom indeholder ingen forklaring på, hvorfor bestemmelserne om afgifter så åbenbart ikke var selektive, at Kommissionen ikke kunne indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

⁽¹⁾ Dom DEFI mod Kommissionen, 282/85, Sml. 1986, s. 2649, præmis 18.

⁽²⁾ Domme Italien mod Kommissionen, C-66/02, Sml. I, 2005, s. 10901, præmis 99, og Unicredito, C-148/04, Sml. I, 2005, s. 11137, præmis 45.

⁽³⁾ Jf. navnlig dom GEMO, C-126/01, Sml. I, 2003, s. 13769, præmis 35-39.

⁽⁴⁾ Forslag til afgørelse Deutsche Lufthansa, C-284/12, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, punkt 47-55.

⁽⁵⁾ Jf. senest kendelse Stahlwerk Bous mod Kommissionen, T-172/14 R, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 39-78 og den deri nævnte retspraksis.